

EL MOMENT POLITIC

Unes declaracions del Sr. Cambó

Anit marxà a Madrid, cridat pel general Berenguer, el Sr. Cambó. D'ell sembla depengui la formació del nou ministeri, tal com publicarem en nostra darrera hora d'ahir, encar que amb petites variants. El Sr. Cambó s'ha tancat en el més gran mutisme, sols un reporter ha pogut entrevistar-lo, aquest afortunat ha estat el redactor a Barcelona de «El Debate». Avui el «Diario de Barcelona», publica la següent informació:

EN EL DOMICILIO DEL EX MINISTRO REGIONALISTA

«Durante todo el día de ayer se comunicó a cuantos preguntaron si el señor Cambó saldría para Madrid, que el ex ministro de Hacienda no había hecho ningún preparativo de viaje. El señor Cambó se negó a recibir a los periodistas, no habiendo tenido otra comunicación que por teléfono con el director de un periódico de la noche, a quien negó que pensara marcharse a Madrid.

El señor Cambó fué visitadísimo por sus amigos políticos, siendo recibidas las más preeminentes personalidades del regionalismo catalán.

Sin embargo por la noche supo-se que el señor Cambó había decidido salir en el segundo expreso para Madrid.

EL SEÑOR CAMBO SALE PARA MADRID

Acudieron a despedir al señor Cambó el señor Durán y Ventosa, su secretario señor Casals y otros dos amigos políticos. El ex ministro de Hacienda salió en el segundo vagón-cama, negándose a hacer ninguna declaración política.

UN PERIODISTA LOGRA ENTREVISTARSE CON EL SR. CAMBÓ

Madrid.—«El Debate» de hoy publicará una conversación de su corresponsal en Barcelona, don Enrique de Angulo, con el ex-ministro de Hacienda, don Francisco de A. Cambó.

El citado corresponsal después de contar como supo la noticia de la salida del ilustre político catalán para Madrid al ver entrar en el domicilio del señor Cambó a unos mozos de la estación que salieron con las maletas, añade que en la estación varios amigos del señor Cambó intentaron disuadirle de que le entrevistara, diciéndole que no le haría ninguna declaración y que el objeto del viaje era ver unos cuadros del Museo del Prado.

Sin embargo, el citado corresponsal alcanzó a ablar con el señor

Cambó en el trayecto de la estación de Francia al Apeadero del Paseo de Gracia. Después de excusarse de tener que importunarle, añadiendo que estaba dispuesto a proseguir su viaje hasta Madrid, preguntóle el objeto de su viaje a lo que contestó el señor Cambó que no era todavía momento oportuno para hablar—solo conseguí—dice el corresponsal—que me dijera que hace el viaje no por propio impulso, sino por haber sido llamado desde Madrid. Que le llamó el propio general Berenguer en conferencia telefónica bastante extensa el martes a las diez de la noche. Ayer cambió impresiones con algunas personas y se dedicó a dar un impulso a sus asuntos particulares.

—¿Lleva usted a Madrid debidamente compulsada la opinión de su partido?

—¿De que partido? Yo no tengo partido; cuento, si, con un grupo más o menos numeroso de amigos cordiales, pero yo no voy a Madrid residenciado por nadie, ni pendiente del pensamiento y deseos de otras personas. Voy con mi significación personal y propia, con mi libre albedrío.

—¿Y Ventosa y Bertrán y Musitu, no le acompañan?

—No ¿por qué? Ventosa se ha ido esta misma tarde a Bruselas. Respecto a Bertrán no sé siquiera si está en Barcelona, ni en que parte del Globo puede encontrarse. No he logrado verle en todos estos días.

Ni conseguimos—terminó—averiguar ni una palabra más ni que cartera se le ha ofrecido, ni si la ha aceptado, ni si ha impuesto condiciones y cuáles hayan sido éstas, ni si Ventosa y Bertrán serán ministros, ni si volverá a Barcelona a recoger sus papeles financieros.

El corresponsal de «El Debate» añade que se despidió del señor Cambó, quien apagó las luces, cerró su departamento, para pasar inadvertido de los numerosos periodistas que en el Apeadero le aguardaban»

SI EL SENYOR CAMBO ACCEPTA UNA CARTERA HI HAURÀ GOVERN AVUI

Madrid.—Tal com s'ha anunciat, el general Berenguer no ha sortit aquesta nit del seu domicili; i, com s'ha dit, ha continuat insistint telefònicament en algunes consultes que ja havia formulat durant el dia.

La darrera impressió, aquesta matinalada, és que en cas d'acceptar el senyor Cambó una cartera en el nou Govern aquest quedaria

format durant el matí de demà. De no ésser així, la constitució seria més difícil.

El general Berenguer ha tramès un telegrama als governadors preguntant-los que tots els documents que tinguin al seu poder referents a la Unió Patriòtica els tornin a aquells organismes.

EL SENYOR MATOS HA ACCEPTAT UNA CARTERA

El general Berenguer ha rebut una carta d'En Leopold Matos en la qual li dona compte que accepta una cartera al Ministeri. Diu la carta que davant els insistents requeriments del general Berenguer ha escrit al senyor Sánchez Guerra, consultant lo i que aquell li ha contestat que no hi veia cap inconvenient.

Sembla que el general Marzo condiciona l'acceptació de la cartera de Governació a què es restableixi la sots-secretaria, i que sigui exercida pel senyor Montes Jovellar, per tal que pugui portar tot el referent a les pròximes eleccions.

La tranquil·litat a Madrid és completa.

Havem rebut la present carta oberta del President d'un dels Sindicats agrícoles més importants de nostra comarca. Amb gust la publiquem.

Carta oberta al Sr. D. V. M.

La lectura del seu article "L'ofici de pagés" publicat al "Diari de Granollers" del 23 del mes que som m'ha suggerit una sèrie de consideracions que provaré de plasmar en aquestes quartel·les.

Però, ans que tot, dec fer constar que no tinc la pretenció, ni és el meu propòsit, discutir ni menys alligonar a ningú. Per això em manquen autoritat i condicions. Sols procuraré aclarir alguns dels conceptes emesos per V. en el seu escrit, el qual reconec que revela unes boníssimes condicions literàries, ja palesades en altres escrits seus.

Entrant, doncs, a les consideracions que se m'han suggerit, vaig a dir que sembla que V. de bell antuvi les emprén amb els fills de propietaris que estudien carrera, ja sigui la de Dret, la de Medicina o una altre, per no adaptar-se a la seva manera d'ésser demés per motivar que les seves famílies emigrin a la Capital.

Sobre això podria citar-li molts casos de fills de propietaris de la nostra Comarca que havent estudiat Dret, han passat a viure a Barcelona, continuant les seves famílies a la seva casa pairal i al tenir el títol d'advocat, els uns han dedicat les seves activitats en Centres i Institucions on, amb sos coneixements, han reportat grans beneficis a l'Agricultura i altres han destinat uns dies de cada setmana per a passar-los en les seves finques, on han reportat també uns beneficis apreciables practicant els coneixements adquirits en mig de la vida pagesa, necessitada, com tots els estaments socials, de les

corrents modernes en materia de Dret. Pocs han sigut els que han abandonat el cuidado de les seves propietats per a dedicar-se únicament al exercici de la seva carrera.

He tingut ocasió d'observar-ho amb motiu de la meua actuació, bona o dolenta, en diferents Associacions agrícoles, en les quals sempre hem tingut sort de distingits propietaris que posseint una carrera han col·laborat en elles, sobre tot quan els problemes plantejats han sigut d'importància,

Tot això fa que opini que quan es tenen aptituds, tant si s'és fill de propietari, com de jornaler, les activitats humanes deuen esmerçar-se a l'estudi de la carrera elegida o a la pràctica de l'ofici pel qual hom es senti més inclinat.

I passant a lo que considero més tendenciós del seu article, em proposo demostrar-li que l'augment del preu dels arrendaments que s'ha experimentat en aquests darrers anys no obeeix a les causes que V. menciona, si no a altres de ben distintes.

Des de sempre han residit a la Capital grans propietaris. Els uns han viscut a l'interior i els altres a l'aixampli i ho han fet rodejats de tota classe de confort per haver cregut que la seva posició els hi permetia, sense preocupar-se de l'augment dels preus dels arrendaments, els quals varen començar a conseqüència de la forta convulsió que en tots els valors socials produí la gran guerra.

Els productes de la terra, obeint a la llei natural d'aquesta convulsió, sofriren un gran augment de preu molt superior, relativament, al que experimentaren els adobs i jornals, lo qual va portar la lògica immediata de resultar força remunerador el treball del pagés, sense que de moment hi hagués la deguda compensació amb el cost de la vida, agravat amb tota llei de tributs i d'impostos que la vida moderna fa necessaris, radicant en això la causa que el propietari pensés en obtenir una compensació, però en part, mantes vegades, del benefici que l'arrendatari obtenia de les terres que cultivava,

Per a circumscriure'm: A la nostra Comarca regien els mateixos preus d'arrendament que de mitja centúria ençà venien cobrant-se i de no haver estat la guerra europea, amb la convulsió que ella portà, crec que haurien continuat per espai de molts anys.

A l'acabar. Dec dir-li que bastants d'aquests propietaris que viuen a Ciutat i que V. dona proves de no conèixer, a les Juntes i Consells en els quals actuen deixen sentir la seva influència profitosa en bé de l'acció social agrària, demostrant abastament que no sols de pa viu l'home.

Per conclusió d'aquestes ratlles. Senyor V. M. M'hi permès escriure les exposades consideracions a l'impuls de la temença de que V. seguint pel camí començat en el seu esmentat article en lloc de fer ruralisme, fes enarquisme.

F. de P. T. S.

Aquest número
ha passat per la
censura governativa